

KUINKA PIISPA NIKON PUOLUSTAA UKRAINALAISIA?

„Kijevskaja Mysl” kertoo, että piispa Nikon, oikeistolainen Valtakunnanduuman jäsen, on ensimmäisenä allekirjoittanut Valtakunnanduudalle esitettävän lakiehdotuksen, joka koskee ukrainalaisia kouluja ja yhdistyksiä.

Lakiehdotus sisältää seuraavaa: annetaan lupa opettaa alkeiskouluissa ukrainan kielellä; nimitetään opettajiksi ukrainalaisia; otetaan käytäntöön ukrainan kielen ja Ukrainan historian opetus; ei vainota ukrainalaisia yhdistyksiä eikä lakkauteta niitä „hallinnollisen käskyvällä, useinkin pelkän mielivallan nojalla”.

Näin muodoin Purishkevitshin puoluetoveria — piispa Nikonia — ei *eräissä* tapauksissa miellytä *mielivalta*.

Piispa Nikon arvelee aivan oikein, että hänen herättämänsä „kysymys on äärettömän tärkeä asia, joka koskee 37-miljoonaisen Ukrainan kansan runtelemista”; että „rikas, ihana, lahjakas, kukoistava ja runollinen Ukraina on tuomittu rappeutumaan, ähitellen tylsistymään ja hitaasti menehtymään”.

Protesti isovenäläisten harjoittamaa ukrainalaisten sortamista vastaan on aivan oikeutettu. Mutta huomatkkaa, minkälaisin perusteluin piispa Nikon puolustaa ukrainalaisten vaatimuksia:

„Ukrainan kansa ei tavoittele mitään paljon puhuttua autonomiaa, Zaporozhjen Setshin voimaanpalauttamista; ukrainalaiset eivät ole separatisteja... Ukrainalaiset eivät ole vierasheimoisia, he ovat meikäläisiä, meidän omia veljiämme, ja senpä takia heitä ei pidäkään rajoittaa kielen eikä kansallisen kulttuurin kehityksen suhteen; muussa tapauksessa me itse rinnastamme heidät, omat veljemme, juutalaisten, puolalaisten, gruusialaisten y.m. kanssa, jotka ovat todella vierasheimoisia”.

Asia onkin siis niin, että ukrainalainen piispa Nikon ja hänen hengenheimolaisensa kerjäävät isovenäläisiltä tilanherroilta *erioikeuksia* ukrainalaisille sillä perusteella, että nämä ovat veljiä, mutta juutalaiset vierasheimoisia! Suoremmin ja selvemmin sanoen: me suostumme polkemaan juutalaisia ja muita ei-venäläisiä, jos meille tehdään myönnötyksiä.

Tuttu kuva siitä, miten *kaikki* porvarilliset nationalistit, mustasotnialaisista aina liberaalisiin ja porvarillis-demokraattisiin nationalisteihin saakka puolustavat „kansallista kulttuuria”!

Piispa Nikon ei halua tietääkään mitään siitä, ettei ukrainalaisia voida puolustaa sorrolta, ellei puolusteta poikkeuksetta kaikkia kansoja kaikkinaiselta sorrolta, ellei hävitetä tyytyn valtiollisesta elämästä „vierasheimoinen”-käsitteekin, ellei pidetä kiinni kaikkien kansallisuuksien täydellisestä tasa-arvoisuudesta. Ketään ei voida puolustaa kansallisuussorrolta toteuttamatta johdonmukaisesti mitä laajinta paikallista ja alue-autonomiata sekä sitä periaatetta, että *kaikki* valtiolliset asiat on ratkaistava väestön enemmistön tahdon mukaisesti (s.o. johdonmukaisen demokraattisuuden periaatetta).

Ukrainalaisten „kansallisen kulttuurin” tunnus merkitsee piispa Nikonilla itse asiassa ukrainan kielellä harjoitettavan mustasotnialaisuuden propagoinnin tunnusta, ukrainalaisen klerikaalisen kulttuurin tunnusta.

Valveutuneet työläiset ovat tulleet ymmärtämään, että „kansallisen kulttuurin” tunnus on klerikaalista tai porvarillista petosta — saman tekevää, olipa kysymys sitten isovenäläisestä, ukrainalaisesta, juutalaisesta, puolalaisesta, gruusialaisesta tai mistä muusta kulttuurista tahansa. 125 vuotta takaperin, jolloin kansakunnat eivät olleet vielä jakaantuneet porvaristoksi ja proletariaatiksi, saattoi kansallisen kulttuurin tunnus esiintyä yhteisenä ja yleisenä feodalismia ja klerikalismia vastaan käytävän taistelun kutsuna. Mutta sittemmin on kaikkialla puhjennut porvariston ja proletariaatin välinen luokkataistelu. „Yhtenäisen” kansakunnan jakaantuminen riistäjiin ja riistettyihin on nyt tosiasia.

Vain klerikaalit tai porvarit voivat puhua kansallisesta kulttuurista yleensä. Työtätekevät joukot voivat puhua vain yleismaailmallisen työväenliikkeen internationalistisesta

(kansainvälisestä) kulttuurista. Vain sellainen kulttuuri merkitsee kansakuntien täydellistä, todellista, vilpittöntä tasa-arvoisuutta, kansallisuussorron puuttumista, demokration toteuttamista. Vain kaikkien kansakuntien työläisten yhtenäisyys ja yhteenliittyminen *kaikissa* työväenjärjestöissä käytäessä taistelua pääomaa vastaan vie „kansallisuuskysymyksen ratkaisuun”.

„Pravda Truda” № 3,
syyskuun 13 pnä 1913

Julkaistaan „Pravda Truda” lehden
tekstin mukaan
